

§ 50 Правленіто на Светослава (1296 — 1322),

Отъ досегашнытъ размирицы съкый вижда, че царството бѣше зело вече да отслабва, когато правленіето минѣ въ рѣцѣтъ на Светослава. И той неможѣше еше свободно да дѣйствува, защото мнозина отъ боѣритѣ му прѣчяхъ. Недоволны отъ него и поддържаны отъ Византія, тѣ са отнесохъ къмъ И-ръ Андроника да имъ испроводи тайно Михаила, сына на Константина Тиха, който са намѣрваше въ Солунъ; тамъ дойдохъ и двамата по-млады Смиловы братья, Радославъ и Боеславъ, които молихъ отъ своя страна И-ра да възведе брата имъ на царство, за когото еше незнаяхъ, че е умрѣлъ. И Андронику бѣше по-лесно да обзеве Михаила ⁽⁵⁾ царь въ България, който, кокѣто видѣхмы, еше преди 20 години бѣше вѣнчанъ въ Търново на царството, а Радославъ пріе само званіето *Севастократоръ*, и наедно съ Боеслава са клѣхъ въ подданство Михаилу (1296).

Насърчени отъ И-ра, Михаилъ и Радославъ трѣгнѣхъ и проникнѣхъ въ планината съ малкото си войска, но нито единѣтъ, нито другийтъ можихъ нѣщо да сторѣтъ. Михаилъ, като нѣмаше толкозь сила да отнеме отъ Светослава короната, принуденъ бѣше да живѣй приватно въ мѣстата около Търново. Радославъ паднѣ въ рѣцѣтъ на Светослава, който му извъртѣ очитѣ и го испрати при женаму въ Солунъ. А поробенытъ съ него Императорскы велможи, до тридесетъ на-четъ, бѣхъ разменѣны за Тертера, комуто Светославъ далъ, не са знай на-къдѣ, малка земя съ единъ градъ, дѣто са той засѣлилъ и мирно преминѣлъ живота си не като царь, а като частень гражданинъ. Тѣй Светославъ отъ день-на-

(5) Гл. Исторіята §. 45.